

Zondag 6 juli 2014.

's Voormiddags rij ik achterop de motor met de voorzitter van het 'Comité Civiele' naar de herstelde brug over de Lukenie. Hij legt uit dat ze de bewoners ervan overtuigd hebben dat de brug hersteld moest worden om het geïsoleerde bestaan van de gemeente en de inwoners te doorbreken. Zonder brug is Katako-Kombe amper bereikbaar. Met de motor gaat dat nog maar met zwaarder vervoer is dat bijna onmogelijk en vrachtvervoer kan zelfs in het droge seizoen amper tot hier geraken. Als de inwoners het belang van de brug begrepen hadden, heeft het 'Comité Civiele' een omhaling georganiseerd. Er is van deur tot deur gegaan en iedereen mocht een bedrag geven 'naar godsvrucht en vermogen'. De naam van de schenker en het bedrag dat hij schonk werd genoteerd, dat is hier de gewoonte (zie ook 31

oktober 2010). Dan hebben ze planken in hardhout gekocht en oude onderstellen van vrachtwagen. In het woud werden tamelijk dikke hardhouten bomen geveld die dan als stut moesten dienen. Wat van de brug overbleef werd omhoog gekrikt, versterkt met de onderstellen van de vrachtwagens en gestut met de vers gezaagde bomen. Dan kwamen de planken op het brugdek: de brug was hersteld. De voorzitter nodigt mij na ons bezoek uit op hun wekelijkse zondagnamiddagvergadering. Hij zal mij na de middag komen ophalen.

Die bijeenkomst verloopt wel héél officieel met openingswoord van de voorzitter, een groet van de ondervoorzitter, een welkomwoord aan de leden en de genodigde (ik dus), het in het lang en het breed voorstellen van de genodigde, ik stel mij ook in het lang en het breed voor ook

al weet iedereen wie ik ben en waarom ik hier ben, het voorlezen van de notulen en de rekeningen, enzovoort... Ik krijg daarna het woord en feliciteer het 'Comité Civiele' uitgebreid maar geef hen ook enkel tips: bijvoorbeeld dat ze het hout en het metaalwerk van de brug zeer goed moeten beschermen. Daartoe zouden ze afgewerkte olie moeten verzamelen van de generator van het ziekenhuis, van vrachtwagens als die al eens voorbij komen, ... Ze knikken instemmend en grommen. Dat publiekelijk grommen is een

algemeen gebruik als een groep mensen door iemand toegesproken wordt en ook wel als twee mensen of een kleine groep mensen onder mekaar iets bespreken of aan mekaar meedelen.

Terwijl ik bij het 'Comité Civiele' ben, installeert King een lamp boven de voordeur van het huis van Lucien en Guislaine en vervangt hij de contactknop van de sirene.

's Avonds probeer ik een emailbericht van Yves te openen: het duurt ontzettend lang, echt ontzettend lang.

Bij het 'Comité Civiele'.